

РЕШЕНИЕ

№ 906

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 01/19/2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **983** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Р. Е. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] - ПК 1336, ж.к. "Л.", [жилищен адрес] чрез пълномощник адвокат М. К., срещу Решение № 1040-21-20 от 11.01.2021г. от директора на ТП на НОИ С. град. С оспореното решение е потвърдено разпореждане № 214-00-3709-2 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отменено разпореждане № 214-00-3709-1 /30.06.2014 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО и разпореждане № 214-00-3709-3 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка е чл. 10 от КСО, е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. В жалбата се излагат подробни съображения, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни, като постановени от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Моли съда да отмени оспорения административен акт и потвърдените с него разпореждания. В съдебно заседание не изпраща представител. В представени писмени бележки поддържа жалбата по подробни съображения изложени в нея. Претендира присъждане сторените по делото разноски, за които представя списък.

Ответникът- Директора на ТП на НОИ С. град, чрез юрисконсулт П. оспорва жалбата. Посочва практика по сходни дела на АССГ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 214-00-3709 от 24.06.2014г. Р. А. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Приложил копие от заповед № 077/23.06.2014 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 23.06.2014 г., на основание чл. 71, т. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Съобразно законовите разпоредби и предвид представените от Р. А. документи, и наличните данни, подавани на основание чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с разпореждане № 214-00-3709-1 от 30.06.2014 г., постановено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на А. е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 23.06.2014г. до 22.03.2015 г. в размер на 37,98 лв. дневно.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С.-град на осигурителя [фирма], НПК[ЕИК], приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г., в който са обективирани резултатите от проверката.

Установено е по данни от Търговския регистър /ТР/, че дружество [фирма] ЕИК[ЕИК] е регистрирано с Решение № 1 от 04.08.2005 г. на Софийски градски съд по ф. д. 8627/2005г., със собственици на капитала и управляващи Г. Н. и Д. Д.. На 08.05.2012 г. в ТР за едноличен собственик и управител на дружеството е вписан И. К. Д., ЕГН [ЕГН], който по данни от ТР е собственик/управител общо на 8 дружества. За И. Д. са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови правоотношения с различни дружества за периода 2004-2015 г., съгласно които лицето е заемало длъжности “кофражист“, “нискоквалифициран работник в строителството“, “общ работник“, “охранител“, “работник строителство“, “бояджия сгради“.

От страна на проверяваното дружество [фирма] за периода от м. 02.2007 г. до м. 04.2019 г. вкл., съгласно Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда на изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ са подадени уведомления в компетентната ТД на НАП за сключване/прекратяване на 342 бр. трудови договори с 280 лица, като към момента на извършената проверка действащ е един трудов договор.

За наетите лица за посочения период са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с вид осигурен "01" - за работещи по трудови правоотношения, с осигурителен доход вариращ от средния до максималния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години). Подавани са данни с декл. обр. 1 на едни и същи дати през 2017-2018 г. за периоди от 2012 до 2016 г. за голям брой лица с вид осигурен "14" - за работещи без трудови правоотношения, с осигурителен доход близък или равен на средния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години).

В ТР не се визуализират публикувани годишни финансови отчети за дейността на дружеството от 2011 г. до момента на извършената проверка.

При извършена справка в „Регистър приход“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от месец ноември 2010 г. до месец март 2019 г. вкл. няма

данни за внесени дължимите осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към момента на извършената проверка задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 232 815,61 лв. (изчислен по подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ТД на НАП).

Установено е, че от страна на дружеството са подадени в ТП на НОИ-С. град приложения с попълнени данни и ползване права за временна неработоспособност - в размер на 40 475,03 лв., отнасящи се за 10 лица.

В [фирма] са наемани лица за кратък период от време, като след прекратяване на правоотношението си, същите са подавали заявления за отпускане на парично обезщетение за безработица.

С писмо изх. № 1043-21-625#3/11.06.2019 г. до ТД на НАП-С. град, е изискана информацията относно упражняваната от [фирма], ЕИК[ЕИК] търговска дейност, подаваните годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, годишни финансови отчети, регистрирани търговски обекти и фискални устройства, регистрираните обороти, както и дали лицата, за които от страна на дружеството са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО, са упражнявали трудова дейност в дружеството.

От постъпилата с писмо вх. №1043-21-625#4/18.07.2019 г. информацията от ТД на НАП-С. град се установява, че има данни за подадени от дружеството ГДД по чл. 92 от ЗКПО с деклариран приходи и разходи за периода от 2010 до 2012 г. вкл.; няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2013 г. до 2018 г. вкл.; дружеството няма регистрирани фискални устройства и няма отчетени обороти. Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода 01.01.2014 г. - 31.03.2019 г. са подавани по интернет с КЕП на името на И. Д..

При осъществената на 13.09.2019 г. проверка на място от контролните органи на ТП на НОИ-С. град на адреса, вписан в ТР за седалище на дружеството: [населено място],[жк], [улица], ет. 1, не е открит управител или представител на дружеството, не е установена табела, указваща наличие на фирма [фирма].

От контролните органи при ТП на НОИ-С. град до наетите по трудови правоотношения лица (в т.ч. и до жалбоподателя) са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК, с цел изясняването на факти и обстоятелствата, свързани с възникването на осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО.

С оглед резултата от извършената проверка на [фирма], ЕИК[ЕИК], обективирана в Констативен протокол № КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г. и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предвид гореизложеното, на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от месец януари 2013 г. до месец март 2019 г. вкл., в т.ч. и за г-н Р. А..

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н- 8/29.12.20015 г. за съдържанието,

сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица. както и от самоосигуряващите се лица/ в сила до 03.01.2020 г./ на данните по чл. 5. ал. 4. т. 1 от КСО, подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] за указания период. На това основание било издадено разпореждане № 214-00-3709-2 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отменено разпореждане № 214-00-3709-1 /30.06.2014 г. за отпускане на парично разпореждане № 214-00-3709-2 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО и съответно било издадено разпореждане № 214-00-3709-3 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка е чл. 10 от КСО, е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Същите били обжалвани по административен ред, в резултат на което било постановено и оспорваното решение.

С протокол от 24.03.2021г. по искане на процесуалния представител на ТП на НОИ С. град е допусната Съдебно графологична експертиза. Назначената съдебно графологична експертиза, изпълнена от в.л. Д. В. дава заключение че подписите положени от И. К. Д. за работодател в ЗАПОВЕД № 077 от 23.06.2014г. за прекратяване на трудово правоотношение с Р. Е. А. и на стр.12 и 13 на ТРУДОВА КНИЖКА № 17на Р. Е. А., серия В, №850086 с дата 19.01.2011 -НЕ СА положени от И. К. Д.. Съдът кредитира изцяло изготвената СТЕ като обоснована и компетентно изпълнена. На основание чл. 194, ал. 2 от ГПК съдът приема, че ЗАПОВЕД № 077 от 23.06.2014г. и ТРУДОВА КНИЖКА № 17на Р. Е. А., серия В, №850086 с дата 19.01.2011са неистински документи и ги изключва от доказателствата по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт. Разгледана по същество, е неоснователна.

Видно от представените по делото заповеди (Заповед № 1015-21-279/18.12.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. - град за възлагане функциите на административни органи по чл. 54ж, ал. 1 и, ал. 3 КСО и Заповед № 1712/17.08.2015 г.), обжалваното решение на директора на ТП на НОИ - С.-град и разпорежданията на длъжностно лице по безработицата, са издадени от компетентен орган в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила и същите съдържат фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспореното решение е постановено по жалба на А. срещу разпореждане № 214-00-3709-3 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка е чл. 10 от КСО, е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, като разпореждането е издадено на основание разпореждане № 214-00-3709-2 от 05.11.2020 г. Действително влизането в сила на акта, с който е потвърдено разпореждането за отпускане на ПОБ, съставлява преюдициална процесуална предпоставка за издаването на последващ акт, с който се отрича правото на заявителката и съотв. се отказва отпускането на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Но в разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 от КСО е регламентирано, че обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира

изпълнението им. В чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "б" от КСО са визирани разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение, спиране и прекратяване на обезщетенията за безработица. Към тази категория разпореждания следва да се причислят и разпорежданията, с които при условията на чл. 54ж, ал. 2 от КСО и при наличието на основанията по тази разпоредба, се отказва изплащане на обезщетение за безработица. Ето защо по силата на допуснатото от закона предварително изпълнение на Разпореждане № 214-00-3709-2 от 05.11.2020 г. не е било необходимо същото да влезе в сила за постановяването на последващото Разпореждане. С оглед на което съдът приема, че оспореното Решение и потвърдените с него разпореждания са издадени при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила, които да обуславят отмяната им на това основание, а възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт съдът взе предвид следното:

Оспорените разпореждания са постановени след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за Б. К. от [фирма] и установяването, че жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието "осигурено лице" - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Върховният административен съд многократно се е произнасял, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г. В случая вследствие извършените проверки административният орган е направил обосновано заключение, че трудова дейност не е извършвана, следователно за жалбоподателят не е възникнало основание за осигуряване при осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК].

В настоящата хипотеза, в оспорваното разпореждане № 214-00-3709-2 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица органът се е позовал на разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, е направен обоснован извод, че за процесния период жалбоподателят не е отговарял на условията за получаване на парично обезщетение

по чл. 54а от КСО. Следва да се има предвид, че при заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства, във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Р. А. за периода от 10.06.2014 г. до 22.06.2014 г. вкл., които са релевантни относно правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е преразгледало наличието на основанията за отпускане на ПОБ, като правилно е прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ, с оглед на което с разпореждане № 214-00-3709-3 от 05.11.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО правилно е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са законосъобразни, тъй като са издадени от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел. С оглед на това жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, 63 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Е. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] - ПК 1336, ж.к. "Л.", [жилищен адрес] срещу Решение № 1040-21-20 от 11.01.2021г. от директора на ТП на НОИ С. град, с което са потвърдени разпореждане № 214-00-3709-2 от 05.11.2020 г., с което е отменено разпореждане № 214-00-3709-1 /30.06.2014 г. и разпореждане № 214-00-3709-3 от 05.11.2020 г., издадени от ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Р. Е. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] - ПК 1336, ж.к. "Л.", [жилищен адрес] да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 119, ал. 1 вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "б." от КСО.

СЪДИЯ:

